Any IX.—Núm. 377 10 cèntims Barcelona, 16 de Febrer de 1916

PAPITU

—I la mama?
—La mama sempre amb la boca pobreta!

= TEATRE ROMEA =

COMPANYÍA PLANA-LLANO

Éxit contiau de

La propia estimación

ROYAL CONCERT

Pabellé de Moda — **El Rei dels Music-Halls**

Èxit de

MALATZOFF ET GEORGEFF

45 HERMOSES ARTISTES 45

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure — **Restaurant a la carta** — **Butaques gratis**

EXCELSIOR Rambla del Centro, 34 **American Bar**

Barman Mr. Urban du Monica de París

Orquestra S. Ginés

Boxa, professeur de tango Príncipe de Cuba

Lloc on s'hi reuneix l'«élite» barcelonina

SARNA (Ronya)

El producte patentat

SULFURETO CABALLERO

no té els inconvenients dels sulfuretos. En 10 minuts fa desaparèixer la sarna.

Desconfieu de les imitacions!

Assalt, 86, BARCELONA i Centres de especifics

CASA DE BARRETS

Especialitat en Gorres d'última novetat

Boquería, 34.—BARCELONA

La més important, la que serveix més bé i la que ven més barato

5 per cent de rebaixa als lectors del PAPITU

—Mira, Lluis, les persones de bon gust i de paladar exquisit, compren les Ostres y Marisc en el

Carrer de Santa Ana, 24.—Barcelona

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

Farmacia Paradell

Assalt, 28 (carrer Nou)

—Mira, Papitu: vull que em canviis el mobiliari i el compris al moblista

CASTELLNOU

Riera Alta, 26

i així serem amiguets.

SARNA (RONYA)

Curar-la, sols costa 10 rals. Amb un frasc de

Antisàrnic Martí

n'hi hà prou. No fa pudor, com els Sulfuretos, i no té cap inconvenient.

Son consum és extraordinari pels séus meravellosos resultats.

De venda en tots els Centres d'específics i Farmacies de Barcelona, i en la de l'autor, Parlament, 17.

TIRANT-BENEFACTOR PATENTAT

Pel desenrotllo del pit de les senyores, cavallers i nens

Indispensable a tota persona que aprecii i practiqui la higiene en el vestir.

Amb l'us del *Tirant-Benefactor*, les senyores conseguiràn el desenrotllo dels pits, poguent prescindir així de medecines i onguents perjudicials móltes vegades a la salut.—De venda en casa els *Srs. Eduard Schilling, S. en C.* (Barcelona, Madrid i Valencia) i del fabricant de lligacames i tirants «*Smart*»

Amador Alsina

Riera Sant Joan, 8, Barcelona, que enviarà follet gratis a qui ho demani.

!!CAVALLERS!!

Per preservatius bons, baratos i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA

LA FRANCESA

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Pelayo, 38
Horas, de 10 a 1
PREUS DE SUSCRIPCIO
ESPANYA, trimestre . . . . . Ptes. 2
ESTRANGER, « . . . . . » 3
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.—No's retornen els originals.

BARCELONA, 16 DE FEBRER DE 1916

PAPITU

Seguint d'aquesta manera mai ens entendríem. Regna el *caos* entre la classe. Per això avui, amb una constancia que no és la de Mataró—qui em vulgui entendre, que m'entengui—vinc a insistir sobre un punt capital: es fa necessari que immediatament els curridos de Barcelona nomenem una comissió *gestora* que s'encarregui de fer els treballs preliminars per a la celebració d'un Congrés magne de tots els professionals, entenent-se per professionals tots els que «s'hi guanyen la vida» fent de currido. La definició és ben clara. Aquells que exercint de *l'ofici* no arribin a guanyar-s'hi la vida, deuen quedar descartats per ineptes i els que siguin ineptes no val la pena de que se'ls consideri professionals. El professional ha de tenir-hi el pà. N'ha de treure el suc. Si fent de currido en pot treure *el suc*, ja val la pena de que se'l tingui per professional. Com més suc tregui, millor, que ja se sab que l'ofici, com tots, acaba escorreguent de mala manera al que'l practica.

Aclarit, doncs, aquest punt, tornem a lo nostre. S'ha de nomenar una comissió *gestora*. Aquesta comissió havent d'ésser gestora, no costaría gaire de constituir, perque sapigut és de tothom que en l'art de fer *gestar* el currido és destre i que precisament la curridología és ciencia *gestora* com la mateixa comissió.

La tal comissió, una vegada estigui en dança, ha de redactar una proclama que poc més o menys digui aixís: «A tots els curridos de terra catalana: Salut i saloll El currido, com el poeta, naix, però no's fà. Lo qual vol dir que aquell que no hagi sigut engendrat per a ésser currido, és inútil que *apreti*, perque no'n treurà rès. El que no tingui llet de *currido* no podrà ser-ho mai. S'ha d'haver-la mamada. Clar i català! Nosaltres, doncs, una colla de curridos de bona voluntat nomenats comissió gestora per un nucli important de forces vives del gremi, fem una crida als homes de bona voluntat que tinguin condicions per a practicar el *noble juego del*... etc., a l'objecte de que en el séu dia i hora acudeixin tots com un sol home al *Gran Congrés de Curridología*, que se celebrarà, amb permís de les autoritats i de perfecte acord amb la comissió de la remunta, en el Palau de Belles Arts, on el desnú de les belles estatues i els magnífics quadres que s'hi poden veure actuaràn de poderós incentiu que'ns donarà inspiració i fermesa de conviccions.

«Visquen en *Prim* i la mólt noble i heroica ciutat de *Masqueja!* Visca la *Verdura! La Victoria* es nostra! Veniu a nosaltres, que som hospitalaris com la *Fonda de Roma* o com la mateixa *Posada de Sant Lluis!*»

Amb aquestes o semblants paraules pot arengar-se a la classe currida de Barcelona, i una vegada *arengada* és que ja la tenim a les mans, ja ho tenim tot guanyat, no's farà pregar per a acudir a la cita, que el currido és d'una mena de manera que no falta mai a la cita que se li dóna, sobre tot si *se li dóna*, que és lo que busca sempre.

L'època de verificar-se el Congrés podría ésser el juliol, fundant-nos en que si per aquest mes *ni dóna ni caragol*, que són els elements preferits del currido, la classe no té la feina que acostuma a tenir els altres mesos de l'any.

Com és natural, a més de la presidencia efectiva deuría nomenar-se'n una d'honoraria composta dels acreditats *tuneles* don Joan Tenorio, don Lluis Mejía, en Fadrique Mendes, *Gustavo* el Calavera, don Joan de Serrallonga i en Carlos Ossorio y Gallardo.

Creiem també que a PAPITU li correspón un lloc d'honor a la taula presidencial, puix és innegable que degut a la seva obra el currido d'ara no és el currido d'abans, atrassat, groller en els procediments, i trist, generalment trist i com arrepentit de la seva feina. Avui, mercès a nosaltres, el currido que n'és se'n alaba i tot, i no's dóna de menys de llegir el PAPITU i de declarar públicament que aquest periòdic és la seva gaseta genital.

També's podría fer acompanyar PAPITU en dit seient per un representant del còs de redacció de la revista «Aixuga't i tornem-hi» que publiquen els catalanòfils de Tortosa en combinació amb l'Observatori del pare Cirera, que diuen que té una ullera fenomenal.

Considerant que'l gremi necessita alimentar-se, hauría d'ordenar-se que per a la defensa dels temes i durant els discursos, l'orador, en lloc d'aigua amb bolado, pendría Somatose o Caldo de la Reina, que diuen que alimenta mólt, amb perdó de les institucions.

Per lo que respecta als banquets commemoratius, no'n hauríem de fer ni més ni menys que en els altres Congressos; lo mateix que en ells s'acostuma: dos banquets cada dia, i per acabar un al Tibidabo amb unes pastes de magnesia efervescent per a postres. També sería un plat escollit un platillo que encara no s'ha fet mai i que és mólt apropiat a la nostra gent currida: preservatius *rellenos*. Preservatius és una planta mejicana que fan els arbres mateixos d'on s'extreu el cautxú, que aquí en diem goma. Aquest plat diuen que és mólt substanciós i higiènic, però té un petit inconvenient: hi ha vegades que quan és al paidor es buida el *relleno* i el preservatiu s'infla de vent, que, després, no hi ha manera de fer-lo sortir per enlloc, i si surt, diuen e s *tocólegs* que és com si un quedés deshonrat però al revés... Un misteri! Ja tornarem a parlar un altre dia d'això del Congrés. Anem per parts, i no toquem ara les parts que no haguem de tocar...

—El teu xicot sempre va estripat.
—Doncs mira, és un savi.
—Sí, ho ha de ser, perque ho ensenya tot.

PINYES SEQUES

De la xanfaina europea

(*Janer i febrer de* 1915, *anotat i bolejat*)

JANER 1915.

Dia 1.—Amb motiu de l'enfonzament del *Formidable*, *El Liberal* clava sis boles encara més formidables.

Dia 2.—Victoria dels austro-hùngars en Tarnow, districte de Sans.

Dia 3.—S'enfonza un submarí, cosa que no'ns estranya.

Dia 4 —A Petrogrado, manifestació amb berrets de palla per a protestar del fret.

Dia 5.—Les avançades alemanyes atravessen el riu Rawa, que com és natural l'agafen per les fulles.

Dia 6—Arriben els Reis.

Dia 7.—El mal temps paralitza les operacions... de Bolsa.

Dia 8.—El mar Negre se destenyeix.

Dia 9.—Cetigne es bombardejada, de manera que queda Cetigne pelada.

Dia 10.—Passeig en zepelín per sobre Dunkerke. Els aeronautes llancen prospectes sucats amb dinamita.

Dia 11.—Al Canal de la Manxa hi posen benzina per treure la *mancha*.

Dia 12.—Els aliats agafen unes turques.

Dia 13.—La catedral de Reims, de resultes d'un bombardeig, queda catalogada en les obres de la Reforma de Barcelona.

Dia 14.—A l'India queda declarada com a contrabando de guerra l'*indiana*.

Dia 15.—Russia demana auxili a la banca nortamericana. Nosaltres també, però no en fan cas.

Dia 16.—S'encarrega an en Gaudí la reforma de la catedral de Reims. La casa Krup, davant d'aital nova, quiebra.

Dia 17.—La Premsa búlgara incorre en la *bulgaritat* de demanar que s'ocupi la Macedonia. (Que no és cap bailarina.)

Dia 18.—Ball de disfreces en l'«Espanyol».

Dia 19.—Els russos, en la Bukovina, queden substituits pels sobretodos.

Dia 20.—Els portuguesos envíen la seva esquadra, formada per *O terror dos mares*, a l'estany del Parque.

Dia 21.—Els russos, a conseqüencia d'un *descalabro*, perden el cap.

Dia 22.—El kronprinz és mort per la premsa aliada per la centvint vegada.

Dia 23.—Més de 50.000 obrers menacen amb una vaga en Anglaterra. Els de Barcelona, per no ésser menys, fan lo mateix.

Dia 24.—S'acaben els boniatos calents a Varsovia.

Dia 25.—Presa de Pilsen en Berlín-Bar.

Dia 26.—Els alemanys retiren l'estatua de'n Ferrer de la circulació. A Barcelona, en Falqués, pensa fer-ne una an en Ferrer i Vidal.

Dia 27.—En Pic i Pont conferencia amb en Venizelos.

Dia 28.—Se recuperen els Càrpatos i a Barcelona l'humitat.

Dia 29.—Plou a Pekín.

Dia 30.—Un nét de'n Garibaldi inventa la garibaldina.

Dia 31.—Corrida de toros en els Dardanelos.

FEBRER.

Dia 1.—Un *taube* vola sobre Belfort, a mitja horeta de Belfluix.

Dia 2.—La Candelera. Benedicció de candeles encese en el mar Adriàtic.

Dia 3.—En el canal de Suez se pesquen submarins amb canya i rom.

Dia 4.—Resulta tant difícil passar pels Dardanelos com per la Rambla en dia de pluja.

Dia 5.—A Salònica demanen la zona neutral.

Dia 6.—Amb motiu de la guerra, Anglaterra augmenta les contribucions. En Dato, amb motiu de la neutralitat, també les augmenta.

Dia 7.—Se puja el paper.

Dia 8.—També puja el paper de fumar.

Dia 9.—I el paper ridícol.

Dia 10.—No's fabriquen paperines.

Dia 11.—A Viena s'acaba el pa de *ídem*.

Dia 12.—S'augmenta el gas.

Dia 13.—S'acaba el gas.

Dia 14.—Se acabó el carbón.

Dia 15.—Se puja el preu dels esquilets.

Dia 16.—L'Ajuntament de Barcelona anuncia seriosament que si no s'acaba la guerra per tot aquest any, l'Abadal pronunciarà un discurs. Davant de aital menaça, les potencies arronsen.

Dia 17.—La bomba de la Plaça Vella cau en la barriada del Ninot. La noticia cau com una bomba.

Dia 18.—El gabinet de Berlín envía l'ultimátum al Consistori dels Jocs Florals de Barcelona.

Dia 19.—El kàiser anuncia que si entra a Italia, convertirà en paper higiènic totes les òperes de la casa Ricordi. No tindrem tanta sort!

Dia 20.—Amb motiu de la carestía d'aliments, a Barcelona se pugen les nates de punxa, la pèga dolça i les coques ensucrades.

Dia 21.—*El Gallo* pateix un accident al sapiguer que les escuadres fugen dels Dardanelos.

Dia 22.—Se prohibeix la navegació pel Besós. En Cambó proposa artillar la *Lliga*.

Dia 23.—Muley Haffid es nomenat soci honorari del *Niu Guerrer*.

Dia 24.—Els botxins se declaren en vaga. Interinament aplicaràn la pena de mort uns modestos aficionats a qui sens dubte'ls operats quedaràn agraidíssims.

Dia 25.—Els alemanys menacen amb dos morters del 42 si en Titta Ruffo canta *Fédora*. Un morter per cada un dels interessats.

Dia 26.—Un savi suec inventa un paraigua que pot resistir tots els blavagrames que publiquen els diaris de Barcelona.

Dia 27.—En Nicolau de Montenegro juga al *tute*.

Dia 28.—En el desert de Sahara hi ha un combat en el que hi prenen part sis millons de combatents.

Nota.—Això és lo que va passar l'any passat, si no recorden mal i no'ls han enterrat fins ara, cosa que no'ls hi desitgem.

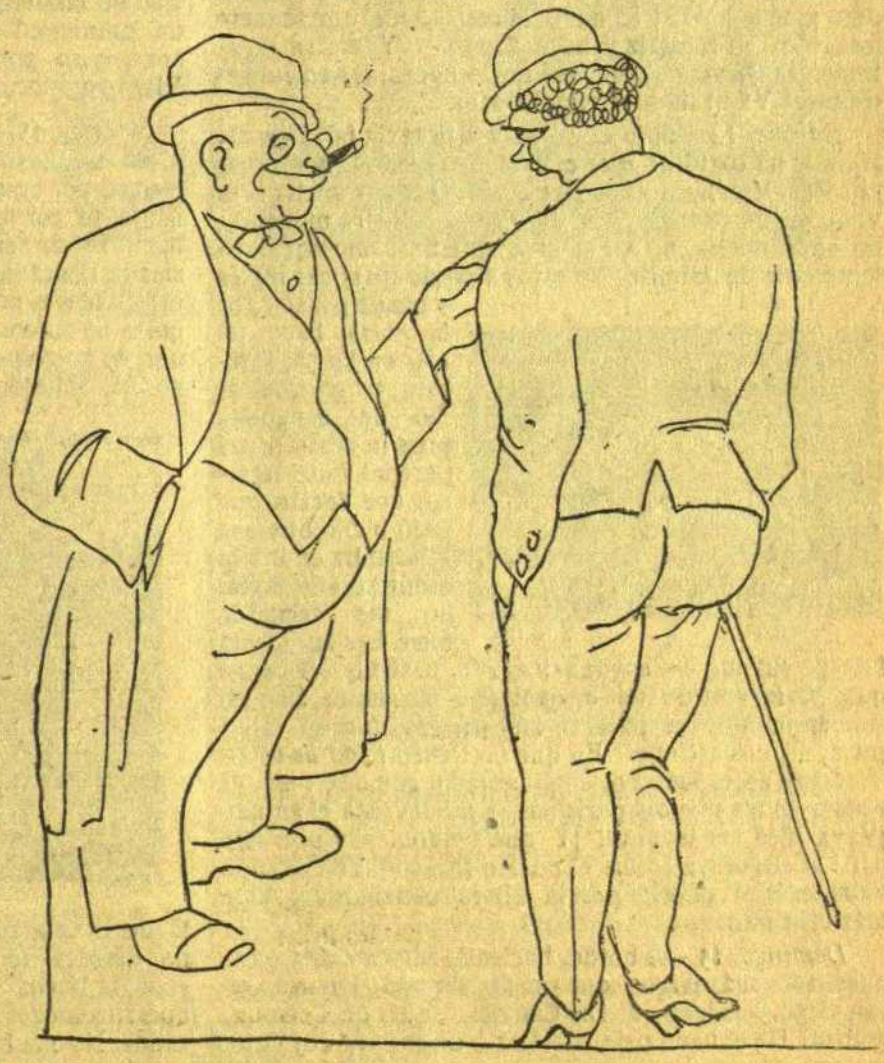
DEL TEATRE DE LA GUERRA

Noticias espeluznantes y más verdad que un templo enviadas por naipe por nuestro cástico corresponsal señor Buendía y Gassol, del comercio de esta plaza.

Nota.—*En nombre de Buendía hemos remitido a Maura el siguiente parte: «Felicitovos por apostrótico y gárrulo eructo academial reventativo de parla desquiciante de los catalanotes. Oriundez balear no rememorada. Convidoos cinco dulcinea.*—BUENDÍA.»

Nota.—*Se abre una suscripción para costear a Buendía la cruz de Alfonso XXII, que un día de estos le darán.*

Jueves, 10.—Nada, nada, que he perdido al inglés, Buen viento y barca nueva, que dice el Fleury. Se habrá ido de señoras y le habrán escorrido la bolsa. Que se haga repicar, ¡què tantos romances! A mí me pasa que soy maza bueno: un pedazo de pun, un Bonifacio. Todo el mundo me levanta la camisa y me esconde el huevo. Ahora sí que ya me pueden venir al detrás con

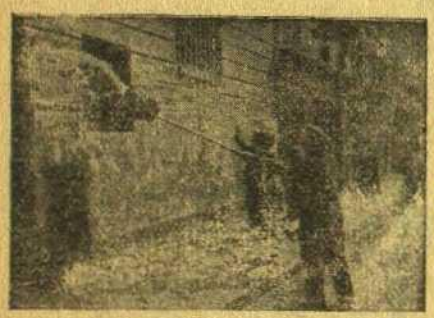

—Sabs que't trobo més arrodonit?
—Es que he fet un canvi de naturalesa.

un fluviol sonando, pues quiero hacer el ojo vivo. Cuando coja un criado no lo tomaré que no sepa decir aquello de «Diez y seis jueces comen hígado de un ahorcado», en castellano, por supuesto, pues desde que aquel siete ciencias de Maura os ha puesto las peras a cuarto, que ya me sabe grave chafar el catalán. ¡Uixo! ¡Bien contado y rebatudo, resulta poco fino! Ahora, que no me tiren cabo mala dicción, ¿eh? Cada uno hace lo que vuelo. ¿Saben cuál es la ciudad que tiene los maestros más acomodo? Barcelona, que tiene «a-peles-mestres!!» Recuerdos a Bergés y a las Fuentes.

Viernes, 11.—¡Qué barra corre, hijitos! Afigúrense que uno de por aquí me ha dicho que por tres pesetas me enseñaría la lengua! ¡Que se la enseñe al negro de la Riba! Yo, por este capital, hasta le enseño la Bordita. ¡Bueno, bueno, no nos hi enfundemos, que cogeríamos mal de cabeza. ¿Ya saben que no es lo mismo una mala cosa que una «cosa a la mà?» Hoy he soñado que con una flavia que la dicen Tuyitas habíamos ido a las trincheras, y que un servidor se encontraba al frente y que mi pieza había hecho un grapado de descargas. Debo haber sudado como un camáligo, pues me he encontrado con los lienzos todo mojados. ¿En què se parecen los belgas a uno que no tiene gas? En que los primeros «belgas» y los otros «no ve'l gas». Sí, ya lo se que haciendo estos chistes un día recibiré del carpón, pero ¡qué le haréis! Es un vicio como aquel que se mete los dedos en la nariz y hace tapones. Y endemás, si tienen tanta traza, ¿por qué no lo hacen? ¿Aun sale el «Poble»? Ya hacía bien aquella vieja...

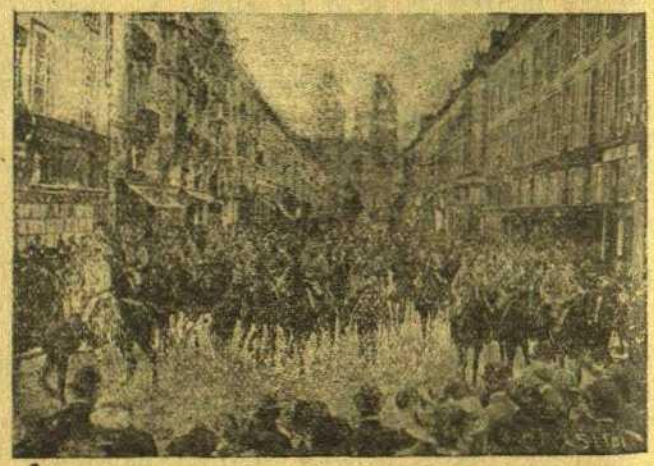
Sábado, 12.—Cojo el vapor y a Francia falta gente. ¿Qué le ha cogido a este cabeza de truenos ahora? harán Vds. Verán, que les haré cinco. Que soy un argente vivo, y aun cuando dicen aquello que piedra movediza no hace muelsa, no me se estar quieto, como aquel célebre culo de Jaimito. Ya estoy tipo de masticar inglés y me he pasado por la gorra hacer el mec en París. También tengo quelcomo de canguelo, pues he visto en las paredes unos letreros que decían que todo bicho que sea soltero ha de ir a la quinta o a la sexta, no me recuerdo bien. Les envío una foto de cuando los enganxaban con pastitas. ¡El gozo que haría vestido de caloyo! ¡No me humerán pas! ¿Saben en qué se parecen las señoras que no van a misa, a unos esclopes? En que no tienen nada *de-votas*. Ya estoy en el tuétano, en el mojado, como se diga. Al pensar en las meucas parisinas se me levanta el ánimo. ¡Vaya si se me levanta! ¡Y qué polvo... hay por este país! ¿Conque ya tenéis el puerto franco? Yo creo que valía más el puerto peseta ahora como ahora. Vale más céntimos.

Domingo, 13.—A bordo, haciendo el pato. Estos canales son más largos que un día sin pan. Por esto es tan largo y delgado el Dr. Canales, aquel de Lerroux, ¿saben? He ganado pela con diez a un marino cojo que iba con cruezas. Le he decido que tomaría «sal-fumant». El dice «¡Y un carnero!» Yo le digo: «¿Qué te quieres apostar?» (musica de garrotín). El dice «¡Lengua!». Yo que sí que me pongo a chupar un caliquenyo todo mastejando sal. ¿Lo ves, sudado? ¿Tomo sal-fumant? ¿Sí o no? Me parece que iremos a hongos, porque no quiere puginar. ¿Saben el colmo de un barbero? Hacer la barbaridad de casarse con una bárbara de Berbería. Yo, con mi ojera, venga guipar que no venga un submarino y nos endiñe una indirecta. No veo mas que sardinas. Hasta entre piernas me he encontrado una. Y que se meneaba, ¿eh? El capitán se acuesta conmigo y me pregunta si le puedo dejar seis nabos. No se pas qué ve. Le digo que no pas por ahora, que no tengo menudos. He hecho un papel malo por culpa vuestra, que sois tan rancios que no enviáis pafias... ¡Y vosotros aquí, yendo de parranda!

Lunes, 14.—Como que quien mal no hace mal no piensa, al bajar del tren he ido a una taberna a hacer cinco de la fuerte y al ver que la mestresa me daba un beso, digo, un vaso bruto, le hago: «Ep! No badem! En aquest got, vi deu haver-hi hagut! Put!» Ella que sí que me dice: «Ah! es inglés! Así, no pague!» Esto me ha hecho caer en que sacaría el carnero si pasase por inglés per todo arreo. ¡Sería una viña! De primer entuvio he dicho al barbero que me deje patillitas, como Pascual de Zulueta. ¿Saben la diferencia entre un inglés y un municipal de punto? En que el primero «yes» por aquí, «yes» por allí, y el segundo no «yes» *mai*. Apa! Ríanse un poco!...

Martes, 15.—Vivo en un barrio que parece San Gervasio de Casuelas. No tengo nadie que me haga las faenas, por aquello que si quieres estar bien servido hazte tu mismo el lecho. Hoy ha venido uno que se hacía ver de ser una gran cosa sirviendo. ¡Si me ensucias te tizno! he hecho yo. ¡Todos sois unas piezas! Ca, ca! ¿Sabéis el colmo de la esplendidez? Regalar a la chiquita un ramo... de sangres. ¿Y el del valor? Matar a uno de un golpe de tos. ¿Y el de la sabiduría? De este no me acuerdo. He visto tropa que hacía la mar de

ídem. Eran artilleros de caballería de Marina del cuerpo aerostático del Ministerio de Hacienda. Hacían gozo, la buena verdad. Uno ha dicho a mi costado que nuestros mozos de la esquadra no eran tan bien plantados. No me he enfundado, per aquello de que rebuznos de asno no llegan al cielo. ¿En qué se diferencia el

«Orfeó» de la Cachavera? En que el «Orfeó» «tiene enseña» y la otra «enseña lo que tiene». De barrames esto está que sopla. Ayer hice una castaña que ¡ay la madre! Luego me dijo el nombre del puerco porque sólo le di dos reales; pero yo, que tengo una barra hasta allí, me fuí tan trempado. Ahora cámelo a una que... ¡ya verán qué mojadero!

Miércoles, 16.—¿Qué se habrá hecho de Nandu? ¿Si estará a hacer malvas? ¿Si aun arrambará en los cines? El día que lo encuentre, de su piel haré tiritas. Hoy he visto zepelines que han dejado ir unos anuncios de una fábrica de pañuelos de mocar. También he visto a Poincaré, que hacía la media risa como si todas le pusiesen. He buscado a Maseras en abanico. No se encuentra en parte de mundo. Si quieren enviarme endolas, no estén, que aquí todo se sube que es un contento. Hasta la Torre Eiffel me parece más arriba: ¡palabra! ¿El colmo de un oculista? Ponerle lentes al ojo de... la llave. Bueno, harán ustedes, ¿y de la guerra? Pues verán: va siguiendo. Es la canción del enfadoso. Ayer, vi los trofeos. ¡Carai, cuántas piezas! ¡Y cuantos pendones! ¡Estaban todos pansidos! ¡Y cuantos badoques! Claro: ¡cómo que se entra de franco, sin pagar un franco! Un día de estos, si no hay destorbo, haré una información que se llamerán los bigotes. ¿Que, qué es? ¡A saber a Salamanca!

—Me sembla que estàs cansat de mi.
—No; lo que estic és cansat d'aquesta nit.

Històric

En un poblet de la provincia de Tarragona varen posar près a un individu perque havía comés un crim.

Els empleats de la presó i els veins de dit poblet havíen sentit parlar-ne mólt dels actes barbres d'aquest individu, conegut pel nom de «Fetillo», i els de la presó, per por de que no se'ls hi escapés, el tancaren en el calaboç més segur i més fosc que tenien, en el qual sols es podía mirar a l'exterior per una reixeta baixa, d'un pam quadrat.

A l'anar a pendre-li la declaració, per por de que al treure'l del calaboç per anar al despaig del director es pogués escapar, el director, que era un home amb els séus 50, bastant curt de vista i una mica sort, es traslladà al calaboç on era el «Fetillo» i el feu aproximar-se a la reixeta per pendre-li les senyes personals; el «Fetillo», veient l'aspecte bonatxó d'aquell home, es proposà jogar-li una mala passada, i en lloc d'aproximar la cara com era natural, es baixà els pantalons i acostà el cul a la reixeta; allavors el director dictà a l'escribent que tenía al séu costat, les següents senyes del «Fetillo: Cara grossa i rodona, nas xato, no te pèl a la cara i li falta un ull.» En el moment que acabava de dir l'última paraula, el «Fetillo», per lo violent de la posició, es va descarrilar, cosa que ademés del soroll fa fragancia; el director, al sentir-ho, digué a l'escribent: —Apunti: «Senyes particulars: *está constipat i li put l'balé.*»

TEATRES

NOVITATS.—Debut de'n Francesc Morano amb la companyía, que és bastant bona. En Morano, amb el temps que fa que no l'havíem vist no ha perdut rès, i si algún canvi ha fet ha sigut per a millorar, ja que amb les seves facultats es mólt difícil anar enrera. El públic el va aplaudir mólt i nosaltres també.

La senyora Villegas, que figura com a primera dama, també aguanta el cartell que té i esperem que entre tots faràn una bona temporada.

PAPITU-CONCERT

Hem esperat que la Raquel Meller estés en camí d'Amèrica, per a publicar el nostre cuplet «No val a badar», adaptació a l'escena i a la llengua catalana del famós «Tropiezos» que la genial Raquel ha creat. Saben per què? Francament, perque la Meller ens fa por des de que a Madrid va clavar una plantofada a l'Argenti-

nita perque feia una parodia d'ella. La veritat, si la genial Raquel, tant genial que a voltes se li encén el geni, hagués pres malament la nostra adaptació d'avui, potser s'hauría presentat en la nostra Redacció per a donar-nos una paliça. I facin el favor de dir-nos què ha de fer el sexe fort quan reb del carpó i l'agressió parteix d'un carpó com el de la Meller? No ens hi haurïem pas pogut tornar, puix a una senyora a tot estirar se li pot plantar alguna clatellada metafòricament parlant, però mai posar-li les mans a sobre com no sigui per acariciar les deleitoses ondulacions que Déu li ha donat per a martiri de la mèdula mascle.

Ja coneixeu, doncs, la nostra por envers la popular Raquel. No's creguin, per això, que siguem uns calçaces i que la dòna ens pegui, puix per sort de les noies per merèixer i sobre tot per sort nostra, som completament solters, gairebé tant com el dia que la nostra mare va fer l'obsequi de parir-nos.

I Déu faci que duri aquest *statu quo* o *medius vivendi* de la solteria conscient, incorretgible i recalcitrant.

NO VAL A BADAR!

(Musica de «*Tropiezos*»

CREACIÓ DE LA RAQUEL MELLER

Tafoi, quines coses
passen a ciutat;
només fa dos dies
que *som* arribat
i entre els *autromovis*
i la gran gentada,
no les tinc pas totes
i vaig esverada.

No's pot oblidar,
no's pot oblidar,
que aquí a Barcelona
no val a badar.

A cercà aigua fresca
ahí a Canaletes
vaig anà amb un canti
de dues pessetes
i un noi mólt burrango
me'l va demanar
i el canti de vidre
pel cul va agafar-me
tant fort, que'l mólt llonza
va veure amb alarma
que me'l va trencar.

Què té la ciutat,
què té la ciutat,
que aquí tot t'ho trenquen
amb facilitat.

***

Estic disgustada
i amb mólta raó,
puix de Llagostera
vaig portà un sarró
ple de fil, agulles,
boixets i altres coses
per poguer fer puntes,
que'n faig de precioses.

Mirin que és fatal,
mirin que és fatal,
que tot s'ha de perdre
en la capital.

Anant a la fonda
ahí amb mólta gana
per poc m'atropella
una Catalana;
vaig caure, posant-me
el trajo tot brut,
perdent les agulles
que al sarró portava,
i el fil per fer puntes
que tant el guardava,
també l'he perdut!

No's pot oblidar,
no's pot oblidar
que aquí a Barcelona
no val a badar.

—Encara vas amb aquella xicota?
—Sí, home: l'amor, l'amistat i el parentiu...
—Sí, vaja: tres pessetes.

CARNET DEL PAPITU

DIÀLEGS DEL TEMPS

EN UN CAFÈ DE LA RAMBLA

—Cregui-ho, senyor Parcerisses:
tenim guerra per tres anys,
—Jo crec que no, don Rossendo.
—Sí, sí; ja m'ho explicarà!

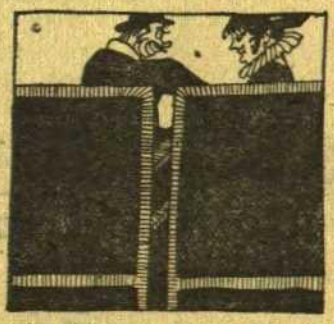

—*El gordo para mañana.*
¿Quieren ustedes un par
de décimos?
—No'ns empipi.
—*Mire que le tocarán*
tres mil duros, caballero.
—Li dic que no, què carai!
—*¿Quiere usted un «cap y cua»?*
—Ja li he dit que no'n vull *cap*.
. . . . . .
—Doncs, sí: la guerra europea,
li dic que s'està enredant,
i es molt possible que'ls yankees
s'hi fiquin al cap d'avall.
—*¿Limpio, señores?*
—Un altre!
Això no's pot aguantar!
—*Las dejo más relucientes*
que la calva de Marial.
—Arriba, a escampar la boira!
—*Con crema van a quedar*
como el charol.
—Vols anar-te'n?
Que ja m'estàs marejant,
puix ni amb crema ni amb natilla
me les vull fer netejar.
. . . . . .
—Es dir que vostè suposa
que'ls yankees s'hi enredaràn?
—I fins potser l'Argentina,
Chile, el Perú, el Paraguay...
—Dispensin, senyors: podrien
fer-me un xic de caritat?
Fa tres dies que no menjo
i tinc quatre fills malalts.
Compadeixin a aquest pobre.
—Un altre dia, germà.
—Mirin que la meva dòna
ben segur que va de part,
perque l'he deixada a casa
amb el bombo i gemegant.
—Teniu!
—Senyor, móltes gracies;
Déu li pagui, bon cristià.
. . . . . .
—A mi'm sembla, don Rossendo,
que vostè va equivocat.
—No, per cert; aquesta guerra
darà sorpreses molt grans.
—«Liberal», *Ciero*, «Tribuna»;
senyor, prengui «El Liberal»,
n'hi dono dos per cinc cèntims.
—Ni que me'ls donguis de franc.
—Vol «La Tribuna» o el *Ciero*,
que no son republicans?
—Lo que vull és que te'n vagis,
que ja ens canseu tots plegats.
. . . . . .
—Vostè és massa pessimista.
—No ho cregui, és la realitat.
—Per mi, hi ha poc temps de guer-
—Senyor, ja'm dispensarà, [ra.
pro m'ha dat dèu cèntims falsos.
—Mireu que això és colossal!
Aquí entre uns i altres no't deixen
pendre cafè ni parlar.
—Sab lo que podríem fer
per parlà amb serenitat?
Anà al cafè del Recó,
que allà no'ns empiparàn.

⁂

EN EL «CINE»

—M'estimes?
—Amb tota l'ànima;
que no ho veus?
—Ai, sí, *Papita!*

—Te faig mal?
—No, vida meva,
la teva mà m'acaricia.
—T'agrada?
—Molt!
—I no't faig
pessigolles?
—Una mica.
—Cuita, posa-hi el sombrero,
que s'acaba la pel·lícula!

⁂

EN EL FOYER D'UN «MUSIC-HALL»

—No vols rès més, *Oriental?*
—No, maco, no tinc més gana.
—Si vols menjar més, demana.
—No, no, que'm faría mal.

—Doncs anem cap a dormí.
—Jo no't puc acompanyar.
—Per què no?
—Deixa-ho estar.
—Vull que m'ho expliquis a mi.
—No siguis impertinent.
—No sé a què ve tot això.
—Es que avui, jo tinc... allò.
—*Vamos*, ja estic al corrent!
Ara sí que l'hem guinyat.
—Ja ho veus, no depèn de mi.
—També m'ho podíes dí
abans d'haver-te atipat!

⁂

EN EL BALL DE L'«ESPAÑOL»

—De què vas disfraçada, de capritxo?
—Ca, home, de capritxos ja no'n queden.
Vaig de nit estrellada, que no ho clisses?
—Sí, ja t'he vist la lluna pel darrera.
—Que ets *guasón!*
—Es favor.
—Arriba, enganxa,
que tot seguit engegaràn l'orquestra.
—No siguis barroer, vés amb cuidado
i no'm trenquis el vel.
—Apa, pavera,
si ja te l'han trencat que en fa de ratol
—Què sabs tu, borinot!
—Tiva, disfreça;
que creus que no't conec?
—Qui sóc?
—La Pura.
—Doncs l'has pifiat, que sóc la Ramoneta.

SPORT

Una decepció

En servidor té masovers. «Sí que amigo!», diràn vostès. Ja veuràn. Deixin-me explicar, que això fa com l'anar en automòbil, que és sportiu encara que no ho sembli. El dissabte em van baixar.

—I doncs, Tòfol? Què vos ha portat? vaig fer jo amb una cara com la de'n Peris quan l'*hermanito* pifia.

—Rès, va fer el Tòfol. Que som vingut a cercar una màquina de dreçar fusells de carro, i el bordegàs, en Quicu, que té la deria d'això que'n diuen *foot per vall* ha volgut venir, perque diu que demà juguen els aletes.

En Quicu, bordegàs que tipu de defensa del Sabadell, *a la cuenta* juga en el tercer team del «Bello Ideal Sportivo y Recreativo» de Sant Llorens dels Piteus i es fonía per a veure còm ho engiponaven els mestres. *Nada*: que no vaig tenir més remei que *pugi-nar* la pela i torna i portar-lo a cal «Español», on l'«España» i el «Barcelona» s'ho feien a palletes.—Tafoi, quànta gent! va fer el meu agrícol. I tots paguen?

Allò de que anés tant abrigat...

Oh, santa ignocencia dels pobles primitius!

Comença la batuça i en Quicu de bones a primeres se'm queda badant amb en Domènech, que feia de pito. Allò de que anés tant abrigat no ho acabava d'entendre.—Es que te por d'un còp d'aire? feia. Jo li vaig dir que suprimís l'aire i deixés el còp.

Després va badar amb en Mariné, que estava de bones i sabía per quins mars navegava; amb l'Oriol, que va recordar-li el jòc del porter del séu tercer team; amb la clenxa engomada de'n Vinyals; amb el còrrer recaragolat de'n Salvo (a) Charlot; amb la poca substancia sportiva de'n Mallorqui, que no feia més que enredar i encara deia que no l'ajudaven; amb un goal que va endinyar en Passani després d'un pet de combinaque va fer-li exclamar: «Repunyal!», model de renec fi; amb una caiguda de l'Aramburu, que semblava que nedés i guardés la... porta; amb aquell còrner que va anar a parar a la pitrera de l'Oriol, per pura xamba; amb el òc de'n Torralba, l'únic; amb un shoot de'n Baró, d'aquells de marca; amb la mandra de'n Massana nano, també de marca; amb una ficada de l'Alcàntara, d'aquelles de luxe; amb aquell gest de'n Passani que li va fer dir «bacól»; amb aquell petó que un nyèbit del públic va fer al «fenómeno» barceloní i amb en Meta, que fent veure que mirava el partit, feia senyores.

El correr recargolat de'n Salvo (a) Charlot

Com que tot plegat va resultar d'imitació i el jòc va ser neula, i els dos «rivales» semblaven uns quarts teams amb suplents, i el jutge n'habillava de canguelo, en Quicu va tenir més decepció que un servidor quan espera divertir-se veient jogar al *bockey;* i quan li vaig dir que'l «Barcelona» havía guanyat per 3 a 2 va fer com aquell.

Aquell petó que un nyèbit del públic va fer al fenòmeno «barceloní»...

—I això és allò que tant daixonses i dallonses? digué quan la cosa hagué acabat. I aquestos són els del «Braselona»? Si el primer del poble ho xafa amb més traça! Si són uns pipiolis!

I aquí tenen com el meu amor propi ciutadà patía, per culpa d'un pagès que no sab veure les filigranes de jòc de'n Mallorqui ni la exquisita catxaça britànica de'n Massana nano, ni la corrccció de'n Passani, ni la severitat de n'Oriol.

I que's veu que'l diumenge n'havíen baixat mólts de pagesos, doncs a la sortida gairebé tothom coincidía amb en Quicu. Ignorants!

A cal Manco

TENÍA catorze anys quan me portaren per aprenent a Barcelona; i lo que m'agradava més era que m'enviessin a fer diligencies, perque em presentava a tres quarts de quinze i sempre tenía excusa per dar. Els diumenges, cap al parc falta gent.

Jo sabía o deia sapiguer els lleons, óssos i micos que hi havía al parc, i si algú no'm volía creure i m'hi veia amb cor, m'hi girava a pinyes.

Un dia m'estava disputant amb els altres aprenents, y com que jo em feia les mentides i després me les creia, de totes maneres volía la rao, quan un dia l'encarregat me digué:

—Escolta, Jaumet: tu que ets tant savi, es dir, que ho sabs tot, a veure si sabs dir-me quànts tigres hi ha abaix del monument a Colón.

—Tigres?—vaig dir, fent una gran rialla.—Si allò son lleons!

—Doncs mira, si són lleons
a mi em tocas els ... botons.

Vaig quedar com una gallina mullada, i ara sóc el xicot més serio que va a cal Manco.

JA HA SORTIT EL
Calendari-Diccionari del PAPITU
Preu: UNA pesseta.

—Els pantalons els vol justos o amples?
—Faci-me'ls amples, perque sinó em baixen desseguida

Motius de Vilassar de Mar

A cal Bigarrat, Merda, a l'espardenya, Siscents, Llagosta, Burot, Xanco, Massena, Berret de la Torra, Pixané, Negre, Lleig, Mericas, Micaco, Pastanaga, Pastanagueta, Barat, Titis, Passarell, Manco, Paella, Nis, Solitari, Paixet, Guinyot, A Xauxa Cailing, Tritola, Meta, Carmeta, Xala, Cau, Piulas, Reina Mora, Quadros, Serruca, Noi d'Argentona, Noi d'Arenys, Cinto Petit, Maria de la Llet, la Llatera con guantes, Pacífic, Garota, Ganya, Toni, Rusayona, Toni i la Paula, Berru, Mariona, Pau de la Senia, Pau Tapé, Jauma Danos, Rosquilles, Trencs, Noi Mas, Miliu Cabré, Rasalet, Pei, Siberia, Boira, Culiso, Cul Pelat, Pau Rosa, Raba, Coira, Burreta, Pera de la Piga, Sagalet, Meus, Paró, Calet, Lletós, Baletes, Cabot, Cuioni, Caneta, Turrons, Torelló, Sastrinyoli, Galliners, Clareta, Magraneres, Róssa, Tres Pams, Canadó, Terrillo, Gardenya, Manxorra, Grimau, Sapu, Iaio, Figa Tova, Mixeu, Paixet, Floquet, Mala Fatxa, Barbassa, Xala, Xoi, Tuti, Llop, Pigat, Bort, Music, Reinal, Bigas, Faba, Pèsol, Mugarola, Furot, Lol, Blens, Nineta, Caga Verd, Melia, Merla, Mosca, Mosqueta, Patralla, Xinesquero, Panxut, Cistelle, Letas, Gavatxa, Savalls, Sis, Pistola, Burell, Anima, Xisca, Colom, Gilet, Joselito, Sastret, Morrets, Xam, Moc, Mico, Llàstima, Sopa, Burot, Morts, Tutes, Dijous Gras, Noi Buté, Pacado, Tano, Musclaire, Nas de Pasta, Palangra, Xalaig, Patrupas, Cul Obert, Pinyol, Tita, Florero, Llagosta, Mig Senyó, Pastora, Sila, Calafat, Mustasa, Cuquet, Vicari, Mi, Llepa Xicas, Pera Sec, Buteta.

NÚMERO VINENT
BARRILA ULTRAMARINA I EXTRAORDINARIA
Motius dels catalans de Buenos Aires
VISCA L'ARGENTINA!...

Històric

DIES passats, en el tren que fa el trajecte de Melilla a Sant Joan de les Mines hi anava un revenedor de periòdics, i a la meitat del trajecte passà el cobrador; mentres tots els passatjers anaven preparant-se els quartos per a pagar lo que costava llur viatge, quan va tocar el torn al nostre revenedor aquèst va posar-se la mà a l'ermilla, per lo qual el cobrador, creient-se que anava a treure's els quartos per a pagar, arrancà un bitllet del séu talonari i l'anava a entregar al venedor, al mateix temps que aquèst va treure's el bitllet de tornada i va entregar-lo al cobrador. Allavors aquèst, entre móltes exclamacions, digué:

—Per què no ho deieu que portaveu bitllet?

A lo qual va contestar nostre passatger:

—També podíeu preguntar-m'ho.

I entre els dos va desenrotllar-se el següent diàleg:

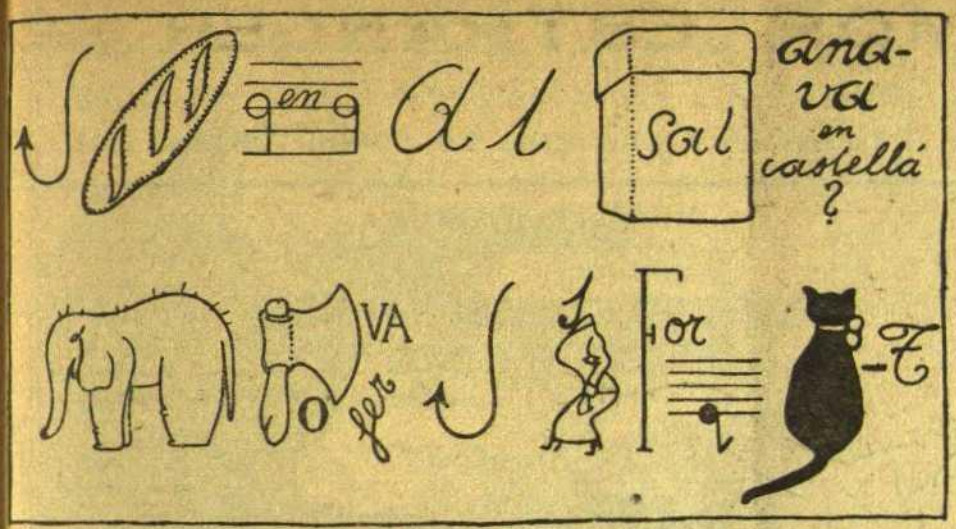
—Jo he arrancat el bitllet del talonari perque vos heu posat la mà a l'ermilla, i m'he cregut que anaveu a treure-us els quartos.

—Doncs digueu que si'm posés la mà a una altra banda os abaixaríeu els pantalons...

Epigrama

Veient un ruc de cinc potes,
un pagès el va comprâ
i quan a casa arribà
vegé, que no hi eren totes
i sols quatre n'hi trobà.
El pagès se desespera
i corrents se'n va ana a dî
al gitano que allò era
un engany ardit i fi,
diguent-li el gitano així:
—Quan us trobi una somera
ja les tornarà a tenî.

GEROGLIFIC N.º 15

Tota persona que vulgui saber si ha endevinat o no els geroglífics que publiquem i anirem publicant, ha d'enviar la solució an aquesta Redacció i se li respondrà a la secció de *Correspondencia*.

Recomanem que se'ns enviin les solucions com a material d'impremta, perque seràn publicades en la secció aludida.

CORRESPONDENCIA

Pep Selore: Endevinat.—*Ni-no-le-ta:* Endevinat. Certifiqui-ho als nostres llegidors de Mataró.—*Don Atpel Koul:* Està tot bé, menys el final, que en contes de dir enfadós ha de dir agradós.—*Ciga Lassa i C.ª:* Vostè ha endevinat el nostre i nosaltres posarem el de vostè a la col·lecció.—*Un que d'un punt no treu la grossa:* Endevinat. Tant de bo havés endevinat la grossa com la nostra solució, hauría sigut la solució de vostè. Digui a l'estimat Rosquilla que tot s'arreglarà.—*Pere Pau de Badalona:* Es un geroglífic molt bonic i li posem a la col·lecció. Respecte al coldre am per trencar fils faci el favor de dir al seu corredor que passi per la redacció i ens en porti, perque li agrairem molt.—*J. D. C.:* Sí senyor, la solució es aquella. Respecte al maco xisto que'ns envía li diem que li publicarem després de felicitar-lo perque es molt bonic. El geroglífic que'ns envía es massa brut.—*S. D. Ramón Labarta:* Està bé, sinó que en contes de pots ha de dir tè.—*S. Lojup R.:* Està bé.—*El botones Buena Sombra:* També està bé.—*Els dos surridos del Poble Nou:* Ha de dir: Quan t'amagues els botons te cordes els pant lons.—*Sardelo Dika:* Endevinada.—*Kard-O Compuk Aima:* Ha de dir: Trencar fils amb el dit gros es un joc molt agradós.—*Fogonista de la colla del Blat:* Està bé, però enlloc de pot ha de dir té. El xisto està bé també, però ja s'ha publicat al PAPITU.—*Un Sarassa I. N. Cordi:* La solució endevinada. Respecte a lo altre no se de que'm parla.—*Barbut:* Valdría la pena de parlar-ne, però semblaría un reclam pagat.—*Ma Figue-Ra:* Endevinat. Visca la figuerola.—*Sagro Xapi:* Està bé.—*El noi de les cabres:* Tots tres estàn bé, però el segón vers del segón ha de dir: Les dabes totes de gra t.—*Un artista barrilaire:* Està bé.—*Pel-i-cules:* Idem.—*J. D. C.:* Idem. Lo que'ns envía serà aprofitat perque està bé.—*Ricart Recasens:* Rebuda la requincalla de les coses de noies de l'Argentina. Serà publicada. ¡Cómo no, caracol

B. B. Arrós T.: Li aprofitarem un dels xistos que es cosa magnífica.—*F. Barretet:* Els dos geroglífics estàn bé, però el segón en contes de pots ha de dir tè. Respecte a lo altre li aprofitarem l'idea.—*F. Avall Harga:* Ens envía dos xistos triomfals que seràn posats en dibuix pels nostres aixerits i inimitables dibuixants.—*Joanet Prim Granollers:* Aquesta setmana vostè ha tingut un èxit bestial. Les solucions endevinades. Els escrits l'un de primera i l'altre de segona, però que arreglat serà de classe de lujo slipingcar.—*R. Betancocut:* Solució endevinada. Qüento publicat.—*T. 22222:* Sentim molt que'ns digui que és la última que'ns enviarà si no li publiquem, perque vostè té condicions i el millor dia farà una cosa bona.—*Kan Gol:* El felicito per lo de la noia de que parla. Els xistos que fa son bonics, però ja han sortit al PAPITU.—*Pere Brut i Brut:* Publiquem el 49; el 48 ja s'ha publicat.—*El papà de les artistes:* Endevinat. Saludi-les.—*La planxadora María:* Per la cita que'm dona li enviaré el meu representant, que també es molt simpàtic i treballa molt bé el qüento. El treball que'ns envía ja s'ha publicat en una forma més dissimulada. Els geroglífics han de dir l'un, el 10: De dònes n'hi ha més de quatre que treballen molt bé,... etz. i el segón ha de acabar dient: Mitja fava, en contes de cama amunt.—*Avelina Maca:* Vol dir que com que son treballs per impremta se poden enviar en sellos de quart de cèntim. Solució endevinada.—*Una admiradora del* PAPITU: Endevinat.—*Quatre calents:* Endevinats.—*Neutròfil Turroné:* Endevinat. Saludi als d'Agramunt i digui'ls-hi que vostè té la solució.—*Pi Jasa:* Rebut el seu treball escrit en llengua castellana. Aprofitarem l'idea. Saludi als amics de Buenos Aires.—*Hidròfils de Mataró:* La solució endevinada. El treball que ens envía podrà servir per a xistos.

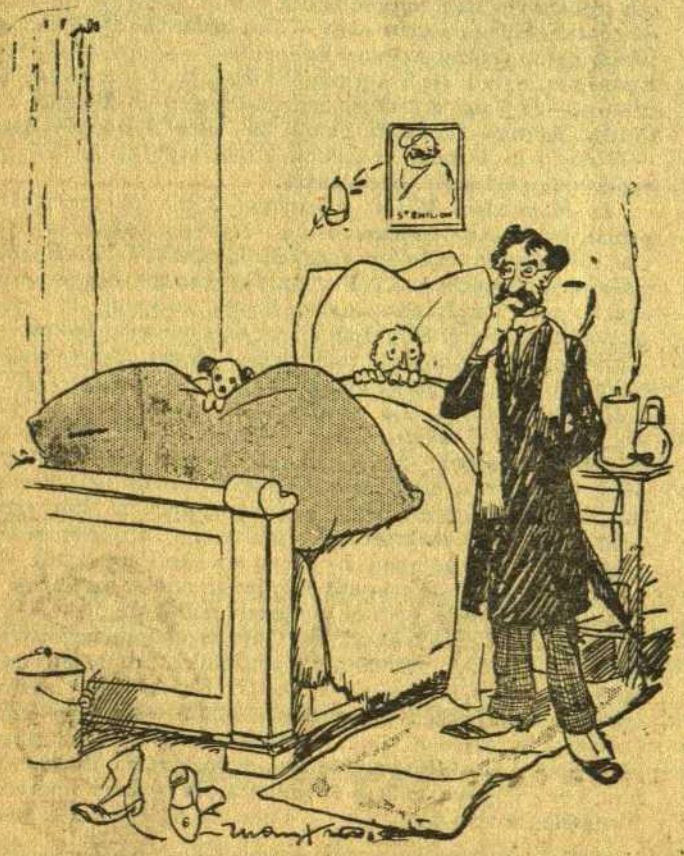
La Planxadora María: Aprofitem l'idea del titulat «Una postas». La solució endevinada. Ja sab que l'estimem de tot cor, i disposi de tot lo que sona. Saludarem al famós Buendía y Gasol.— *Un germà del* PAPITU: Estimat germà, que suposem ho es de llet: La solució endevinada, sinó que en contes d'esca ha de dir tè. El treball millor dels que'ns encoloma ens servirà per fer-ne un xisto molt caio.—*Licinio:* Aquell final de llengua tant ben jogat es una mica massa fort.—*DDDD. C.:* Solució endevinada. Lo altre està bé, però no'ns acaba de semblar nou.—*Joan dels Escacs:* El posem a la col·lecció verda, prestatge segón, de la Biblioteca secreta del PAPITU.—*J. R. C.:* Es un treball que està bé com totes les aventures polítiques i amoroses del nostre amic el conseqüent Duc Salvat, però potser té un caràcter poc papitesc.—*La Filomena:* Ens alegrem molt d'allò que li ha passat amb en Pere Brut i Brut i celebrem que vostè estigui bé de les glàndules mamaries. La solució endevinada, però en contes de pot ha de dir tè.—*Tota Jaume que en Cesari te una cabra:* Quin pseudònim més estrany. Això és un pseudo pseudònim i perdoni'm. Lo que'ns envía no és prou nou, la veritat.—*DDDD. C.:* Allò del periodic aquell és molt bonic i li agrairíem si pot ésser que'ns enviés l'original imprès.—*X. Jo:* Li publicarem amb molt gust.—*Billy Stok:* La solució endevinada. Allò que'ns envía es poc nou, i el geroglífic del nap ens servirà per treure'n imatges.—*Xanapeta:* Sí senyor.

Imp. T. [illegible] - Barcelona

L'HUMOR ESTRANGER

—Aquest pantalón! Aquesta camisa! Tu m'amagues algo.

—Estic envenenat? Còm pot ser? De què?
—Ja ho sabrem a l'autopsia.

—Què hi ha hagut?
—El domador de puces, que se l'han menjat les bestie.

Venus Sport
S. A.
Palace-Ball

Barrilaires i curiàdos: no baden, perque qui bada... cau, i badar per badar i caure per caure val més que ho fen en els balls de disfreces que se celebren en el VENUS SPORT, tots els dissabtes, on triomfen la gresca i el bon humor.

Tigre, 27 : Ronda S. Antoni, 62 | 64

—Noi, si no't compres el **SULFURETO CABALLERO**, ens omplirás tota la casa de **SARNA**.

SARNA (RONYA)

El producte patentat **Sulfureto Caballero** no té'ls inconvenients dels altres sulfuretos.

En 10 minuts fa desaparèixer la sarna.

Desconfieu de les imitacions!

Comte de l'Assalt, 86, BARCELONA, i Centres d'especifics

Les injeccions, els lavatges, el sàndalo i arheol solen retardar la cura de la **PURGACIO**, semblant primer que van bé, però al deixar-los torna el fluix, i, en general, sols entretenen la cura. Amb les especialitats

PARADELL

en pocs dies se logra la curació completa.

27 anys d'èxit

Farmacia PARADELL, Comte de l'Assalt, 28. BARCELONA

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES Y SIDDE CARS **SUN**

A. SANROMÁ - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

—He sapigut que en Carles Rossic té cinc querides.
—Renoi, quina bossa deu tenir!